

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. M. A. D., nar. X,
bytem Y
zastoupen: Mgr. Petrem Hradilem,
advokátem se sídlem Půdova 648/3, Praha 9

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky,
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2020, č. j. PPR-22863-1/ČJ-2020-990115,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce dne 16. 10. 2019 podal na zastupitelském úřadě v Káhiře žádost o krátkodobé schengenské vízum za účelem turistickým k více vstupům na období 4. - 11. 12. 2019. Zastupitelský úřad rozhodnutím č. CAIR201910160008, které bylo žalobci doručeno dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. 10. 2019, žádost zamítl s odůvodněním, že některý z členských států Evropské unie považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy dle čl. 32 odst. 1 písm. vi) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Dne 15. 11. 2019 požádal žalobce Ministerstvo zahraničních věcí České republiky (dále též jen „MZV“) o nové posouzení důvodů neudělení víza. MZV rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j. 300791/2020-VO, tuto žádost zamítlo s odkazem na závazné stanovisko žalovaného.

2. Žalobce proto dne 28. 2. 2020 požádal žalovaného v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů - dále jen „nařízení GDPR“) a se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), o sdělení údajů o tom, (i) kterým či kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, (ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a (iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) je za takovou hrozbu považován.
3. Na tuto žádost reagoval žalovaný přípisem (sdělením) ze dne 21. 5. 2020, č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320, v němž uvedl: „podle § 166 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců je vydávání krátkodobých víz pro území České republiky v gesci Ministerstva zahraničních věcí ČR, a proto Vám v dané věci doporučujeme se obrátit na Vízový odbor Ministerstva zahraničních věcí ČR.“ Tento přípis žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), vedenou pod sp. zn. 3 A 77/2020.
4. Žadatel následně podal dne 10. 7. 2020 v souladu s § 28 odst. 1 a 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, čl. 15 a 17 Nařízení a § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii České republiky“), žádost u žalovaného, ve které se domáhal, aby žalovaný:

I) žalobci sdělil, zda zpracovává osobní údaje žalobce, zejména údaje o tom:

(i) kterým či kterými členskými státy žalobce je nebo byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států,

(ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb žadatel je nebo byl považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a

(iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) žalobce je nebo byl za takovou hrozbu považován.

II) žalobci předal tyto údaje a zároveň mu sdělilo informace stanovené v § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů.

III) provedl výmaz osobních údajů žalobce o tom, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států.

5. Žalovaný vyřídil tuto žádost žalobce sdělením Policejního prezidia České republiky ze dne 10. 9. 2020, č. j. PPR-22863-1/ČJ-2020-990115, (dále jen „napadené rozhodnutí“) napadeným žalobou, kterou se domáhá jeho zrušení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. V napadeném rozhodnutí se kromě jiného uvádí:

„Schengenský informační systém II nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k osobě žalobce. V Schengenském informačním systému II není ke dni 23. července 2020 záznam pořízený pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu vložený do Schengenského informačního systému II podle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vztahující se k osobě žalobce ani záznam podle čl. 26, 32, 34 a 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV vztahující se k osobě žalobce.

...

V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 o kodexu společenství o vízech, žádosti o udělení krátkodobého víza posuzuje a rozhoduje o nich konzulát příslušného členského státu schengenského prostoru. Důvody neudělení víza jsou žadateli oznamovány prostřednictvím standardního formuláře, ve kterém se oznamuje rozhodnutí o zamítnutí víza. Policie České republiky není povinna v této souvislosti sdělovat jakékoli bližší informace.

Policie České republiky v souladu s čl. 41 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 a čl. 58 odst. 4 rozhodnutí Rady 2007/533/SV neposkytuje informace, pokud je to nevyhnutelné pro výkon zákonného úkolu v souvislosti se záznamem nebo z důvodu ochrany práv a svobod třetích stran.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož žalovaný nepředal žalobci osobní údaje, o jejichž předání žalobce žádal, a nevymazal osobní údaje, jejichž výmaz žalobce žádal, a tím zasáhl do žalobcova práva na přístup k osobním údajům přiznaného čl. 15 GDPR a § 28 zákona o zpracování osobních údajů a do žalobcova práva na výmaz osobních údajů dle čl. 17 GDPR a § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.
8. Žalobce ve své žádosti ze dne 8. července 2020 zejména uplatnil právo na přístup k jeho osobním údajům o tom, že je nebo byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, a na výmaz těchto osobních údajů, když dle žalobce zjevně vyplývá z rozhodnutí MZV ze dne 3. února 2020 č.j. 300791/2020-VO, že žalobce je nebo byl za takovou hrozbu považován.
9. Žalobce má za to, že pokud je nebo byl považován za výše uvedenou hrozbu, mohlo se tak stát primárně na základě jeho zařazení do evidence nežádoucích osob žalovaným dle § 154 odst. 1 a 2 pobytového zákona. A pokud by žalovaný měl za to, že tu je nebo bylo důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, žalovaný mohl záznam o žalobci zařadit do Schengenského informačního systému II dle § 154 odst. 6 pobytového zákona, § 84 odst. 2 zákona o Policii České republiky a příslušných ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), (dále jen „nařízení 1987/2006“).
10. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda je o žalobci veden záznam v evidenci nežádoucích osob dle § 154 odst. 1 a 2 pobytového zákona či zda je o něm veden záznam v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Schengenském informačním systému II dle jiných ustanovení než dle § 24 odst. 1 nařízení 1987/2006.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zároveň neuvedl, zda zpracovává žalobcovy údaje o tom, že byl (v minulosti) považován za hrozbu specifikovanou v žádosti, ať už v evidenci nežádoucích osob dle § 154 odst. 1 a 2 pobytového zákona či v Schengenském informačním systému II, a to i když žalobce uplatnil ve své žádosti ze dne 8. července 2020 právo na přístup k těmto údajům.
12. Žalovaný dále v rozhodnutí v rozporu s § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů žalobce ani neinformoval, zda a případně jakým způsobem vyhověl žalobcově žádosti o výmaz jeho osobních údajů o tom, že je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, z čehož žalobce dovozuje, že žalovaný tyto údaje nevymazal.
13. Jelikož má žalobce za to, že žalovaný nesdělil žalobci veškeré osobní údaje, které o něm zpracovává, jak je uvedeno v bodech 15. a 16 této žaloby, a že žalobce neinformoval, zda a případně jakým způsobem vyhověl žalobcově žádosti o výmaz jeho osobních údajů o tom, že je považován za hrozbu specifikovanou v žalobcově žádosti, a že tyto údaje nevymazal, žalovaný žalobcově žádosti nevyhověl v rozporu s čl. 15 a 17 GDPR a § 28 odst. 1, § 29 odst. 2 a § 30 odst. 1 a 4 zákona o zpracování osobních údajů. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že žalovaný ve smyslu § 65 odst. 1 SŘS zkrátil žalobce na jeho právu na přístup k osobním údajům a na výmaz osobních údajů a že je napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné.
14. Pokud během soudního řízení vyjde najevo, že žalovaný žalobcově žádosti nevyhověl a že žalobce o důvodech nevyhovění neinformoval, jelikož měl za to, že tu jsou důvody stanovené v § 28 odst. 2 a 29 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů či čl. 41 odst. 4 nařízení 1987/2006, má žalobce za to, že správní soudy jsou povinny přezkoumat všechny skutečnosti, na kterých své rozhodnutí žalovaný založil, a to včetně těch, které podléhají utajení, tj. i případné důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu specifikovanou v jeho žádosti, zda je žalobce za takovou hrozbu považován oprávněně či nikoliv, zda byl žalovaný povinen žalobcovy osobní údaje o tom, že je považován za uvedenou hrozbu, vymazat či zda byl žalovaný oprávněn žalobcově žádosti nevyhovět a o důvodech nevyhovění žalobce neinformovat. K této povinnosti správních soudů žalobce v podrobnostech odkazuje např. na odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 22/20, ze dne 29. září 2020, zejména body 34, 35 a 36, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2011, č. j. 7 As 31/2011-101.
15. Žalobce k tomu doplňuje, že si není vědom žádné skutečnosti ani jednání, pro které by mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států. Z tohoto důvodu se žalobce domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, včetně toho, zda je či byl žalobce za takovou hrozbu považován oprávněně či nikoliv a zda byl žalovaný oprávněn žalobcově žádosti nevyhovět a o důvodech nevyhovění žalobce neinformovat. Pokud správní soudy dospějí k názoru, že žalobce není či nebyl za výše uvedenou hrozbu považován oprávněně či že žalovaný nebyl oprávněn žalobcově žádosti nevyhovět a o důvodech nevyhovění žalobce neinformovat, navrhuje žalobce, aby správní soudy takový právní názor ve svých rozsudcích vyslovily tak, aby jím byl žalovaný v dalším řízení vázán. Žalobce navrhuje, aby tak soudy učinily, i když v řízení vyjde najevo, že žalobce již není za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států považován, ale že za takovou hrozbu v minulosti (neoprávněně) považován byl. Pokud se v řízení ukáže, že žalobce byl za uvedenou hrozbu považován neoprávněně, může mít taková skutečnost vliv na žalobcova práva, jako např. právo domáhat se vůči České republice náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem.

16. Žalobce krátce doplňuje, že žalovaného nežádal o sdělení důvodů, pro které mu nebylo uděleno krátkodobé vízum, že se jeho žádost o přístup k osobním údajům v krátké době neopakovala a že se na žalovaného se žádostí o výmaz jeho osobních údajů obrátil vůbec poprvé, proto je část odůvodnění napadeného rozhodnutí právně bezvýznamná.
17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
18. K uvedeným žalobním námitkám žalovaný sděluje, že s ohledem na výše uvedené oslovil žalovaný příslušná pracoviště a důkladně prověřil údaje žalobce mimo jiné i v informačním systému cizinců, který Policie České republiky provozuje v souladu s § 158 odst. 1 pobytového zákona. Údaje žalobce nebyly a do současné doby nejsou vedeny v informačním systému cizinců v evidenci nežádoucích osob, ve které jsou o cizincích vedeny v souladu s § 158 odst. 1 písm. b) bod 7 pobytového zákona důvody zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území.
19. V návaznosti na status nežádoucí osoby žalovaný uvádí, že žalobce není a nebyl veden ani v Schengenském informačním systému II.
20. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce nebyl do současné doby vyhoštěn na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění nebo pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 154 odst. 3 pobytového zákona a rovněž nebyl do evidence nežádoucích osob vložen na základě požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy ve smyslu § 154 odst. 2 pobytového zákona.
21. Žalovaný dále uvedl, že ve výsledku rozumí, že se žalobce dostal do situace, kdy obdržel nebo se dozvěděl pouze informaci, že představuje výše specifikovanou hrozbu, a proto mu nebylo schengenské vízum uděleno. Na základě této skutečnosti žalovaný sděluje rozšířující informace vztahující se ke zpracování osobních údajů žalobce v národní součásti Vízového informačního systému (dále jen "VIS"). Policie České republiky provozuje národní součást VIS, což je informační systém, jehož prostřednictvím Policie České republiky a Ministerstvo vnitra České republiky provádí postup v rámci vízového procesu. Účelem národní součásti VIS je zejména usnadnění řízení o žádostech o udělení schengenského a dlouhodobého víza, napomáhání odhalování zneužívání v oblasti společné vízové politiky smluvních států, usnadnění kontroly na hraničních přechodech a na území České republiky, pomáhání při identifikaci nebo verifikaci osoby, která nesplňuje nebo přestala splňovat podmínky pro vstup nebo pobyt v schengenském prostoru, přispění k předcházení ohrožení vnitřní bezpečnosti schengenského prostoru.
22. Žalovaný v této věci uvádí, že v národní součásti VIS jsou vedeny k osobě žalobce osobní údaje žadatele o vízum v rozsahu stanoveném čl. 9 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008, o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS) a údaje o vyřízení žádosti o udělení schengenského víza. V národní součásti VIS vedena informace o vyřízení žádosti o udělení, respektive neudělení schengenského víza. Policie České republiky provádí před odesláním konečného stanoviska Ministerstvu zahraničních věcí České republiky (podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

166 pobytového zákona totiž rozhoduje právě Ministerstvo zahraničních věcí České republiky o udělení schengenského víza) prostřednictvím národní součásti VIS bezpečnostní prověrku v databázích (jedná se o databáze Policie České republiky nebo smluvních států obsahující informace k osobám a věcem). Součástí bezpečnostní prověrky je rovněž posouzení žádosti k vydání rozhodnutí orgánem podle čl. 4 odst. 4 vízového kodexu. V rámci výsledku bezpečnostní prověrky vyhodnotila Policie České republiky žádost o udělení schengenského víza ve prospěch nesouhlasného stanoviska, které odeslala prostřednictvím národní součásti VIS do informačního systému Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Policie České republiky vede v národní součásti VIS v rámci bezpečnostní prověrky pouze výsledek lustrace a stanoviska vyžádaných orgánů podle čl. 4 odst. 4 vízového kodexu. Záznam o provedení bezpečnostní prověrky i kompletace stanoviska jsou zaznamenány v národní součásti VIS, a to vždy u konkrétní žádosti.

23. Žalovaný má za to, že udělení nebo neudělení schengenského víza je v konečném stanovisku na Ministerstvu zahraničních věcí České republiky, které rovněž žadateli sděluje důvod zamítnutí schengenského víza prostřednictvím standardního formuláře, tj. přílohy VI vízového kodexu.
24. Závěrem žalovaný konstatuje, že došlo k řádnému a úplnému prověření a žádost žalobce byla náležitě vyřízena v rozsahu, ve kterém je žalovaný povinen žalobce informovat. V daném případě žalovaný využil svého oprávnění neposkytovat jakékoliv bližší informace k věci, neboť by tím mohlo dojít k ohrožení oprávněných zájmů třetích osob. Z těchto důvodů má žalovaný za to, že nedošlo k nezákonnému rozhodnutí žalovaného.
25. Žalobce ve svém podání ze dne 10. 11. 2022 doplnil, že napadl žalobou rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí České republiky, kterým Ministerstvo zamítlo jeho žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ze dne 3. 2. 2020. Městský soud v Praze žalobcovu žalobu rozsudkem ze dne 26. srpna 2021, č.j. 6 A 30/2020-44 zamítl. Žalobce proti rozsudku podal kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. března 2022, č.j. 4 Azs 323/2021-47 rozsudek Městského soudu v Praze a rozhodnutí MZV zrušil.
26. Následně Ministerstvo zahraničních věcí České republiky dne 22. června 2022 vydalo rozhodnutí č.j. 304300-4/2022-VO, kterým znovu rozhodovalo o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů pro neudělení krátkodobého víza. Ministerstvo žádost znovu zamítlo. Ve druhém rozhodnutí však dodatečně uvedlo, že se opakovaně obrátilo na Ředitelství služby cizinecké policie ČR s žádostí o vydání závazného stanoviska ve věci zamítnutí žadatelovy žádosti o vízum a že ze stanoviska vyplynulo, že žalobce *byl v době přijetí žádosti o udělení krátkodobého víza, tedy v době rozhodování správních orgánů považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 vízového kodexu, přičemž členským státem, který nesouhlasné stanovisko vydal, byla Česká republika, a konkrétním důvodem pro toto stanovisko bylo, že cizinec, tj. žalobce, byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek.* Ministerstvo v rozhodnutí také uvedlo, že žalobce má možnost obrátit se na orgán státu, který je ve věci příslušný, přičemž tímto je v případě České republiky Ředitelství služby cizinecké policie.
27. Z rozhodnutí MZV je tak zřejmé, že je to Česká republika, kdo označil žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, a že osobní údaje žalobce o tom, z jakých důvodů je za takovou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hrozbu považován, zpracovává Policie České republiky, a že je to právě Policie České republiky, na kterou se má žalobce obrátit za účelem uplatnění práva na přístup k osobním údajům, tj. získání potvrzení o žalobcových osobních údajích, které zpracovává Policie České republiky a ze kterých vyplývá, z jakého důvodu je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, a dále za účelem uplatnění práva na výmaz takových údajů.

28. Tvzení žalovaného naznačující, že takové údaje nezpracovává, či že nemá povinnost sdělovat jakékoliv bližší informace k důvodům neudělení víza, tak zjevně nejsou pravdivá a nejsou v souladu s právní úpravou a závěry Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.
29. Žalobce ještě jednou opakuje, že si není vědom žádné skutečnosti ani jednání, pro které by mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, a že se v tomto řízení domáhá i toho, aby soud přezkoumal, zda je či byl žalobce za takovou hrozbu považován oprávněně či nikoliv. Žalobce nicméně zjistil, že příslušné správní orgány v Egyptské arabské republice, tj. státě, jímž je žadatel občanem, evidovaly přestupky spáchané osobou se stejným jménem, jako má žadatel, spočívající v porušení příslušných stavebních předpisů. Jednalo se konkrétně o (i) navýšení počtu střešních pokojů v budově v rozporu s příslušným povolením a technickými výkresy, (ii) stavby pokoje o větší než povolené rozloze a modifikace ložnice na sklad v rozporu s příslušným povolením. Pokud tedy Česká republika označila žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek z důvodu spáchání výše uvedených přestupků, učinila tak bezdůvodně.
30. Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání na den 30. 11. 2022, při kterém účastníci setrvali na svých postojích. Soud jednání následně odročil na den 11. 1. 2023 z důvodu doplnění správního spisu žalovaného.

III.

Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Žaloba není důvodná.
32. K problematice utajené části spisu se vyjádřil Ústavní soud, který neshledal nemožnost účastníka seznámit se s důvody zamítnutí žádosti o udělení občanství z bezpečnostních rizik za protiústavní. Ve svém recentním nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20 mimo jiné uvedl:

„35. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 12. 2. 2009 Nolan a K. proti Rusku (č. 2512/04, zejm. bod 71; věcně se však tento případ týkal zbavení svobody v tranzitním prostoru mezinárodního letiště), minimálním standardem, který zaručuje právo na účinný opravný prostředek, je přístup nezávislého orgánu příslušného k přezkoumání důvodů rozhodnutí a relevantních důkazů k utajovaným materiálům tak, aby mohl konat, nemá-li takové rozhodnutí odůvodněný základ ve faktech anebo odhaluje výklad pojmu "národní bezpečnost", který je nezákonný, v rozporu se zdravým rozumem anebo svévolný. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/16 proto také Ústavní soud uvedl, že v případech, kdy je reálná obava, že by zpřístupnění konkrétních důvodů nevyhovění žádosti mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob, nebudou žadateli o státní občanství sdělovány. Podobně Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017 (stížnost č. 35289/11) uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

svoboda, tj. jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení.

36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (v případě zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro příslušný stupeň utajení), "protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při "běžném" soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav. Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině "slepý", musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101; www.nssoud.cz)."

33. Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tento případ, ačkoliv v tomto případě nejde o řízení o udělení víza, ale pouze o řízení o žádosti o přístup k osobním údajům. Osmý senát se v celém složení s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu a správou soudu hned předána k jejímu zabezpečení bezpečnostnímu řediteli, seznámil dne 24. 11. 2022 a následně dne 5. 1. 2023 v zabezpečené místnosti. Listiny zařazené do utajené části spisu ke dni 5. 1. 2023 neobsahovaly žádné konkrétní skutečnosti, pouze hodnocení, za jakou hrozbu je žalobce považován.
34. Soud poté, co utajované informace přezkoumal, shledal, že v dané věci důvod vést tyto informace odděleně od zbytku správního spisu je, a že nad právem účastníka se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, převažuje zájem na jejich utajení ve smyslu ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona zpracování osobních údajů. Soud proto kromě shora uvedeného nekonstatoval jejich obsah při jednání a rovněž neumožnil žalobci do této části spisu nahlédnout.
35. Při rozhodování věci samé soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
36. Dle článku 15 odst. 1 Obecného nařízení o ochraně osobních údajů Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, *subjekt údajů má právo získat od správce potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a pokud je tomu tak, má právo získat přístup k těmto osobním údajům a k následujícím informacím:*
  - a) účely zpracování;
  - b) kategorie dotčených osobních údajů;

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- c) příjemci nebo kategorie příjemců, kterým osobní údaje byly nebo budou zpřístupněny, zejména příjemci ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích;
- d) plánovaná doba, po kterou budou osobní údaje uloženy, nebo není-li ji možné určit, kritéria použitá ke stanovení této doby;
- e) existence práva požadovat od správce opravu nebo výmaz osobních údajů týkajících se subjektu údajů nebo omezení jejich zpracování a nebo vznést námitku proti tomuto zpracování;
- f) právo podat stížnost u dozorového úřadu;
- g) veškeré dostupné informace o zdroji osobních údajů, pokud nejsou získány od subjektu údajů;
- h) skutečnost, že dochází k automatizovanému rozhodování, včetně profilování, uvedenému v čl. 22 odst. 1 a 4, a přinejmenším v těchto případech smysluplné informace týkající se použitého postupu, jakož i významu a předpokládaných důsledků takového zpracování pro subjekt údajů.

37. Dle článku 17 odst. 1., subjekt údajů má právo na to, aby správce bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se daného subjektu údajů týkají, a správce má povinnost osobní údaje bez zbytečného odkladu vymazat, pokud je dán jeden z těchto důvodů:

- a) osobní údaje již nejsou potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány;
- b) subjekt údajů odvolá souhlas, na jehož základě byly údaje podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nebo čl. 9 odst. 2 písm. a) zpracovány, a neexistuje žádný další právní důvod pro zpracování;
- c) subjekt údajů vznesl námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 1 a neexistují žádné převažující oprávněné důvody pro zpracování nebo subjekt údajů vznesl námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 2;
- d) osobní údaje byly zpracovány protiprávně;
- e) osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti stanovené v právu Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje;
- f) osobní údaje byly shromážděny v souvislosti s nabídkou služeb informační společnosti podle čl. 8 odst. 1.

38. Dle odstavce 3. písm. b) tohoto článku, odstavce 1 a 2 se neuplatní, pokud je zpracování nezbytné pro splnění právní povinnosti, jež vyžaduje zpracování podle práva Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje, nebo pro splnění úkolu provedeného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen;

39. Dle článku 23 odst. 1., právo Unie nebo členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, může prostřednictvím legislativního opatření omezit rozsah povinností a práv uvedených v člancích 12 až 22 a v článku 34, jakož i v článku 5, v rozsahu, v jakém ustanovení tohoto článku odpovídají právům a povinnostem stanoveným v člancích 12 až 22, jestliže takové omezení respektuje podstatu základních práv a svobod a představuje nezbytné a přiměřené opatření v demokratické společnosti s cílem zajistit:

- a) národní bezpečnost;
- b) obranu;
- c) veřejnou bezpečnost;
- d) prevenci, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkon trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení;

- e) jiné důležité cíle obecného veřejného zájmu Unie nebo členského státu, zejména důležitý hospodářský nebo finanční zájem Unie nebo členského státu, včetně peněžních, rozpočtových a daňových záležitostí, veřejného zdraví a sociálního zabezpečení;
- f) ochranu nezávislosti soudnictví a soudních řízení;
- g) prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání porušování etických pravidel regulovaných povolání;
- h) monitorovací, inspekční nebo regulační funkci spojenou, i pouze příležitostně, s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech a) až e) a g);
- i) ochranu subjektu údajů nebo práv a svobod druhých;
- j) vymáhání občanskoprávních nároků.

40. Podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o a) účelu zpracování osobních údajů, b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává, c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců, d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení, e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a f) zdroji těchto údajů.
41. Podle § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, spravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, c) ochrany utajovaných informací, nebo d) oprávněných zájmů třetí osoby.
42. Podle § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů, pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odstavce 2, spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává.
43. Podle § 28 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů, spravující orgán vede o důvodech pro postup podle odstavců 2 a 3 dokumentaci, kterou uchovává nejméně 3 roky.
44. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.
45. Podle odst. 1 článku 21 „Ověření podmínek vstupu a posouzení rizik“ vízového kodexu, při posuzování žádosti o jednotné vízum se zjistí, zda žadatel splňuje podmínky pro vstup stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c), d) a e) Schengenského hraničního kodexu, a zejména se posoudí, zda žadatel nepředstavuje riziko nedovoleného přistěhovalectví nebo riziko pro bezpečnost členských států a zda zamýšlí opustit území členských států před uplynutím platnosti víza, o něž žádá.
46. Podle odst. 2, u každé žádosti musí být v souladu s čl. 8 odst. 2 a článkem 15 nařízení o VIS konzultován vízový informační systém. Členské státy zajistí, aby se plně využívala veškerá vyhledávací kritéria podle článku 15 nařízení o VIS s cílem zabránit případům neopodstatněného zamítnutí žádostí a nesprávné identifikace.

47. Podle odst. 3 písm. d), během kontroly, zda žadatel splňuje podmínky pro vstup, konzulát ověří, že žadatel není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud na něj ve vnitrostátních databázích členských států není veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů;
48. Dle odst. 1 článku 4 vízového kodexu, žádosti posuzují a rozhodují o nich konzuláty.
49. Dle odst. 4 článku 4 vízového kodexu, členský stát může požadovat, aby se posuzování žádostí a vydávání rozhodnutí účastnily jiné orgány, než jsou orgány určené v odstavcích 1 a 2.
50. Dle článku 9 nařízení o VIS, vízový orgán vloží do souboru žádosti tyto údaje:
- 1) číslo žádosti;
  - 2) informaci o statusu uvádějící, že bylo požádáno o vízum;
  - 3) u kterého orgánu, včetně sídla tohoto orgánu, byla žádost podána a zda byla u tohoto orgánu podána jako u zástupce jiného členského státu;
  - 4) tyto údaje z formuláře žádosti:
    - a) příjmení, rodné příjmení (dřívější příjmení); jméno (jména); pohlaví; datum, místo a země narození;
    - b) současná státní příslušnost a státní příslušnost při narození;
    - c) druh a číslo cestovního dokladu, orgán, který jej vydal, datum vydání a skončení platnosti;
    - d) místo a datum žádosti;
    - e) druh požadovaného víza;
    - f) podrobnosti o osobě, která poslala pozvání nebo je povinna platit náklady na pobyt žadatele, totiž
      - i) v případě fyzické osoby příjmení, jméno a adresa osoby,
      - ii) v případě společnosti nebo jiné organizace název a adresa společnosti nebo jiné organizace a příjmení a jméno kontaktní osoby v této společnosti nebo organizaci;
    - g) hlavní cíl cesty a délka zamýšleného pobytu;
    - h) účel cesty;
    - i) zamýšlené datum příjezdu a odjezdu;
    - j) zamýšlený hraniční přechod prvního vstupu nebo zamýšlená trasa průjezdu;
    - k) bydliště;
    - l) současné zaměstnání a zaměstnavatel, u studentů název školy;
    - m) u nezletilých příjmení a jméno (jména) otce a matky žadatele;
  - 5) fotografii žadatele, v souladu s nařízením (ES) č. 1683/95;
  - 6) otisky prstů žadatele, v souladu s příslušnými ustanoveními Společné konzulární instrukce.
51. Článek 38 o VIS „Právo na přístup, opravu a vymazání“ stanoví:
1. Aniž je dotčena povinnost poskytovat další informace v souladu s čl. 12 písm. a) směrnice 95/46/ES, má každý právo získat sdělení o údajích, které jsou o něm zaznamenány ve VIS, a informaci o členském státu, který tyto údaje do VIS předal. Tento přístup k údajům může poskytnout pouze členský stát. O veškerých žádostech o takový přístup pořizuje každý členský stát záznam.
  2. Každý může požádat o opravu věcně nesprávných údajů, které se jej týkají, a o vymazání údajů, které byly zaznamenány v rozporu se zákonem. Opravu a vymazání neprodleně provede příslušný členský stát v souladu se svými právními předpisy a postupy.
  3. Pokud je žádost podle odstavce 2 podána jinému než příslušnému členskému státu, obrátí se orgán členského státu, kterému byla žádost podána, na orgány příslušného členského státu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůtě čtrnácti dnů. Příslušný členský stát zkontroluje správnost údajů a zákonnost jejich zpracování ve VIS ve lhůtě jednoho měsíce.

4. Pokud se ukáže, že údaje zaznamenané ve VIS jsou nesprávné nebo byly zaznamenány v rozporu se zákonem, příslušný členský stát je v souladu s čl. 24 odst. 3 opraví nebo vymaže. Příslušný členský stát žadatele neprodleně písemně vyrozumí, že údaje, které se jej týkají, byly opraveny nebo vymazány.

5. Pokud se příslušný členský stát domnívá, že zaznamenané údaje nejsou věcně správné ani zaznamenané v rozporu se zákonem, neprodleně písemně vyrozumí žadatele, proč není ochoten opravit nebo vymazat údaje, které se jej týkají.

6. Příslušný členský stát také žadatele obeznámí s kroky, které může učinit, jestliže nesouhlasí s poskytnutým odůvodněním. Mimo jiné mu poskytne informaci o tom, jakým způsobem podat žalobu nebo stížnost příslušným orgánům nebo soudům daného členského státu a jaká pomoc, včetně pomoci od vnitrostátních orgánů dozoru uvedených v čl. 41 odst. 1, mu může být poskytnuta v souladu s právními předpisy a postupy daného členského státu.

52. Soud se předně zabýval povahou napadeného rozhodnutí, tj. sdělení žalovaného ze dne 10. 9. 2020, tedy zda se jedná o rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Nejvyššího správního soudu dospěl ve svém rozsudku ze dne 18. 11. 2020, č.j. 4 Azs 246/2020 – 27, ve věci žalobce a jeho žádosti o sdělení informací ze dne 28. 2. 2020, ve kterém NSS dospěl k závěru, že „*písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti tomuto rozhodnutí nejsou řádnými opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.*“ (srovnej též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 15/2013-33, ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31, ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50 a ze dne 6. 5. 2020, č.j. 1 Azs 475/2019- 82), neboť dle ustálené judikatury je třeba sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou u správního soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
53. Žalovaný v předmětném rozhodnutí žalobci sdělil, že není veden v systému SIS II, viz citace rozhodnutí v bodě 6 rozsudku. Žalobní námitka, že mu nebylo sděleno, zda je nebo byl veden v systému SIS II, proto není důvodná.
54. Soud dále konstatoval, že žalovaný jako správce národní součásti VIS žalobci již v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2018 sdělil ve smyslu ust. čl. 38 o VIS osobní údaje, které jsou o něm vedeny ve Vízovém informačním systému, jehož národní součást je spravována žalovaným.
55. Další námitka žalobce, že z rozhodnutí *nevyplývá, zda je o žalobci veden záznam v evidenci nežádoucích osob*, není rovněž důvodná. Pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že k osobě žalobce nevede žádné osobní údaje (rozuměj mimo údaje uvedené žalobcem ve VIS), je z tohoto rozhodnutí zřejmé, že tedy není veden žalovaným ani jako osoba nežádoucí. Na žádost podle ust. § 28 zákona o ochraně osobních údajů, nutno odpovědět kladně, tj. uvést, jaké údaje jsou v jakých databázích vedené, nikoliv uvádět, v jakých všech databázích žadatel není veden.
56. Soud se proto dále zabýval další žalobní námitkou, a tou je důvodnost nevyhovění jeho žádosti o sdělení údajů o tom, ***konkrétně za jakou z těchto brozeb žadatel je nebo byl***

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) žalobce je nebo byl za takovou hrozbu považován a který konkrétní členský stát jej za takovou hrozbu považuje.

57. Soud následně dovodil, že žalovaný není povinen mu sdělovat, který členský stát jej považuje za hrozbu a za jakou konkrétní hrozbu je považován, jelikož se zde již nejedná o osobní údaj, ale o hodnocení neboli úsudek správního orgánu a to v souvislosti s řízením o jeho žádosti o krátkodobé vízum. Tento úsudek mu proto měl být sdělen v rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Káhiře, kterým bylo rozhodováno o jeho žádosti o udělení schengenského víza, jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č.j. 4 Azs 323/2021 – 47:

„[18] Právě uvedené závěry přímo dopadají na nyní posuzovaný případ, kdy žalovaný zamítl žádost stěžovatele o nové posouzení důvodů neudělení víza z důvodu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Podle závěrů SDEU přitom bylo povinností žalovaného v napadeném rozhodnutí specifikovat jednak, který z členských států Evropské unie považuje stěžovatele za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, či veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a dále uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, tj. v čem konkrétně je spatřováno naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení vízového kodexu.“

58. Tyto informace mu byly sděleny rozhodnutím Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 22. června 2022, jak žalobce píše i v této žalobě.
59. Soud se proto dále zabýval stěžejní žalobní námitkou, a tou je důvodnost nevyhovění jeho žádosti o sdělení a výmaz údajů a o tom, *z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) žalobce je nebo byl za takovou hrozbu považován.*
60. Za tím účelem se osmý senát, jak již bylo řečeno, opakovaně seznámil s utajovanou částí spisu, kterou nechal doplnit o sdělení orgánů dle ust. čl. 4 odst. 4 vízového kodexu. Soud následně, jak již bylo řečeno, konstatoval, že správní spis, nad rámec listin zaslaných do soudního spisu, obsahuje pouze listinu, ve které je uvedené, že tyto orgány označily žalobce za jednu z hrozeb pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států s tím, že konkrétní skutečnosti vedoucí k tomuto závěru ve správním spise uvedené nebyly.
61. Co se týče konkrétních důvodů, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, soud tedy musel konstatovat, že tyto důvody nebyly v této listině uvedeny a žalovaný je tedy neměl k dispozici, proto je žalobci nemohl sdělit. K dispozici měl jen negativní stanovisko těchto orgánů podle čl. 4 odst. 4 vízového kodexu, na základě kterého zaslal konzulátu své negativní stanovisko, což je, jak bylo uvedené výše, právní posouzení a nikoliv osobní údaj.
62. Žalovaný následně explicitně nerozhodl o jeho žádosti o výmaz. Z obsahu rozhodnutí se však podává, že žalovaný nevedl k žalobci osobní údaje, které by mohl vymazat, kromě údajů uvedených ve VIS, které žalobce sám ve své žádosti o vízum sdělil a ke kterým se vyjádřil již v předchozích sděleních (viz rozhodnutí ze dne ze dne 20. 11. 2018). Proto zrušit žalované rozhodnutí pouze z důvodu, že zde tato věta nebyla uvedená, by dle soudu představovalo čirý formalismus, který zapovídá i Nejvyšší správní soud.
63. Žalobci jde zjevně o zjištění konkrétního důvodu, proč je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, což je důvod, pro který mu nebylo uděleno krátkodobé vízum, resp. jde mu hlavně o udělení víza. Jak již ale bylo uvedeno shora, nejedná se o osobní údaj, ale o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posouzení v rámci určitého správního řízení, které vyústilo v rozhodnutí o neudělení víza. Soud proto k požadavku žalobce o soudní přezkum důvodů neudělení víza uvádí, že má za to, že pouze v tomto řízení se lze domáhat přezkumu těchto důvodů obdobně jako v řízení o udělení bezpečnostní prověrky, viz. rozsudek NSS ze dne 25. listopadu 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, na který odkazuje žalobce, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2010, č.j. 1 As 83/2009-60. Žalobce proto tento přezkum může požadovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza.

64. Soud proto závěrem shrnuje, že rozhodnutí žalovaného s ohledem na to, že, co se týče jeho údajů vedených ve VIS, mu bylo odpovězeno již v předchozích rozhodnutích (viz sdělení ze dne 20. 11. 2018), splnilo požadavky na přístup k osobním údajům dle ust. § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů. Žalovaný žalobci sdělil, jaké údaje k jeho osobě vede, resp. že jiné údaje nad rámec údajů vedených ve VIS nevede, tedy v duchu: „Co měli, to dali“.
65. Skutečnost, že žalované rozhodnutí obsahuje další vyjádření s odkazem na zákonná ustanovení, která jsou pro věc právně bezvýznamná, rovněž nečiní rozhodnutí nezákonným. Žaloba je nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Vzhledem k tomu, že městský soud shledal žalobu nedůvodnou, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
67. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha 11. ledna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.